

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **F. F.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Savkou, advokátem, se sídlem ul. 28. října 851/26, Teplice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 10. 2012, č. j. 42 Ad 19/2011 - 73,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Jaroslavu Savkovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla

zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 16. 8. 2011, č. j. X1. Tímto rozhodnutím žalované bylo rozhodnuto o námitkách stěžovatele tak, že výrokem I. bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2011, č. j. 430 101 085, kterým byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ve znění účinném do 31. 12. 2009, a řízení zastaveno. Výrokem II. bylo změněno rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2011, č. j. X, kterým se přiznává invalidní důchod tak, že podle čl. II bod 1 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 30. 6. 1998 se od 15. 1. 1998 přiznává plný invalidní důchod. Výrokem III. bylo rozhodnuto, že plný invalidní důchod činí 6 741 Kč měsíčně. Výrokem IV. bylo rozhodnuto, že podle nařízení vlády č. 64/1998 Sb. se od 1. 7. 1998 zvyšuje základní výměra o 50 Kč měsíčně na 1 310 Kč měsíčně a procentní výměra o 5%, tj. na 5 756 Kč měsíčně. Celkem činí plný invalidní důchod 7 066 Kč měsíčně. Výrokem V. bylo rozhodnuto, že podle nařízení vlády č. 64/1999 Sb. se od 1. 8. 1999 zvyšuje procentní výměra o 5%, tj. na 6 044 Kč měsíčně, a základní výměra se nezvyšuje. Celkem tedy činí plný invalidní důchod 7 354 Kč měsíčně. Výrokem VI. Bylo rozhodnuto, že od 3. 9. 1999 nárok na plný invalidní důchod zanikl. Výrokem VII. bylo rozhodnuto, že podle ust. § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, nárok na doplatek důchodu za dobu před 3. 9. 1999 zanikl.

[2] Ve své žalobě ke krajskému soudu stěžovatel uvedl, že dne 29. 12. 1994 utrpěl těžký pracovní úraz, na jehož následky mu byl přiznán plný invalidní důchod, který mu však byl odebrán ke dni 16. 1. 1997 a následně mu byl přiznán pouze částečný invalidní důchod. Od 20. 3. 2003 byl stěžovateli opět v souvislosti s utrpěným pracovním úrazem přiznán plný invalidní důchod. Stěžovatel trval na tom, že vzhledem ke skutečnosti, že v důsledku předmětného pracovního úrazu nebyl schopen výkonu žádné práce, neměl mu být plný invalidní důchod vůbec odebrán. Proto stěžovatel napadal rozhodnutí žalované ve výrocích VI. a VII. a požadoval, aby mu byl přiznán plný invalidní důchod i za období od 16. 1. 1997 do 15. 1. 1998 a dále za období od 3. 9. 1999 do 20. 3. 2003, na který mu vznikl nárok v důsledku přetrvávajících následků pracovního úrazu utrpěného dne 29. 12. 1994. Stěžovatel trval na tom, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a je proto nesprávné.

[3] Krajský soud si k posouzení zdravotního stavu stěžovatele vyžádal posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen PK MPSV Ústí nad Labem). PK MPSV Ústí nad Labem dospěla k závěru, že stěžovatel byl v období od 16. 1. 1997 do 14. 1. 1998 částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění, neboť u něj šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, nedosahoval však 66% odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. V období od 15. 1. 1998 do 2. 9. 1999 byl stěžovatel plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění, neboť u něho šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 66%. V období od 3. 9. 1999 do 20. 3. 2003 byl stěžovatel částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního

stavu nejméně o 33%, nedosahoval však 66% odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. PK MPSV Ústí nad Labem ve svém posudku mimo jiné také uvedla, že nelze s jistotou tvrdit ani mít za objektivně prokázané, že k výhřezu plotny prokázanému až v únoru 1998 došlo již při pracovním úrazu stěžovatele, proto PK MPSV Ústí nad Labem nepovažovala vznik postižení páteře a tedy ani vznik částečné invalidity stěžovatele za přímý důsledek úrazu.

[4] Stěžovatel pak v písemném podání soudu vyjádřil zásadní nesouhlas se závěrem PK MPSV Ústí nad Labem, že operace páteře v roce 1998 nebyla vynucena zdravotním postižením vzniklým při pracovním úrazu v roce 1994. Krajský soud proto nechal vypracovat revizní posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze (dále jen „PK MPSV Praha“) s tím, aby se PK MPSV Praha zaměřila zejména na možnou souvislost mezi pracovním úrazem stěžovatele a operací páteře v roce 1998. PK MPSV Praha dospěla k závěru, že stěžovatel v období od 16. 1. 1997 do 14. 1. 1998 byl částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění, neboť u něho šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, nedosahoval však 66% odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. V období od 15. 1. 1998 do 2. 9. 1999 byl stěžovatel plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění, neboť u něho šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 66%. V období od 3. 9. 1999 do 20. 3. 2003 byl stěžovatel částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něho šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, nedosahoval však 66% odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Tento závěr se zcela shoduje se závěrem PK MPSV Ústí nad Labem.

[5] PK MPSV Praha dále dospěla k závěru, že v řízení na Okresní správě sociálního zabezpečení Teplice, které proběhlo 5. 5. 2003 a bylo zahájeno na základě vlastní žádosti stěžovatele o invalidní důchod, byla posudkovým omylem stěžovateli přiznána plná invalidita, navíc ještě v souvislosti s pracovním úrazem ze dne 29. 12. 1994. Změna stupně invalidity byla zdůvodněna tím, že na základě doložených lékařských vyšetření šlo o postupné zhoršování klinického stavu, zejména oblasti druhého a třetího bederního obratle, bylo přihlédnuto i k recidivující tříselné kýle. V lednu 2002 byla bederní páteř vyšetřena magnetickou rezonancí, během hospitalizace na neurologii Most v únoru 2003 CT perimyelograficky, byly objektivizovány pooperační změny v oblasti čtvrtého a pátého bederního obratle a rovněž pooperační změny v úrovni obratlů nad provedeným operačním zákrokem, což je zcela běžný pooperační nález. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo stanoveno zdravotní postižení uvedené v kapitole XV, oddílu F, položka 3, písm. c) přílohy číslo 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., v tehdy platném znění, 70 %, což neodpovídalo doloženým odborným lékařským vyšetřením, protože nebyly objektivizovány trvalé silné projevy nervosvalového dráždění, těžká výpadová symptomatologie, rovněž nebylo uvedeno, na základě jakých odborných lékařských vyšetření došel posudkový lékař k souvislosti s úrazem z roku 1994, a tím tato

souvislost z posudkově medicínského hlediska není zdůvodněna. V průběhu přezkoumávaných let byla arteriální hypertenze kompenzována, nebyly klinické známky sekundárních orgánových komplikací, tříselná kýla vlevo od roku 2005 nerecidivovala, na pravém kolenním kloubu nebyla objektivizována významná porucha funkce, ledvinové kameny od roku 1991 nerecidivovaly, porucha funkce ledvin objektivizována nebyla, šumění v levém uchu mělo být předmětem odborného dovyšetření a příslušné léčby. K datu vydání napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 16. 8. 2011, komise tedy dospěla k závěru, který byl již výše citován. Jak vyplývá z uvedeného, nebyla provedenými lékařskými vyšetřeními dle komise od 29. 12. 1994 prokázána přímá souvislost výhřezu meziobratlové ploténky L4/5 s prodělaným poúrazovým dějem, objektivně zjišťovaný funkční nález na páteři a končetinách neprokazoval poruchu funkce odpovídající plné invaliditě (s výjimkou stavu kolem operace na bederní páteři v roce 1998).

[6] Krajský soud konstatoval, že posudkové komise MPSV dospěly ke zcela shodnému závěru, který odpovídá i závěrům v lékařském posudku vyhotoveném v námitkovém řízení. Závěr posudkových komisí rovněž plně koresponduje s výrokem žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud se ztotožnil se závěry posudkových komisí MPSV a dospěl k závěru, že námitka směřující proti stanovení doby trvání plné invalidity u stěžovatele je nedůvodná.

[7] Krajský soud dále uvedl, že nepřistoupil k provedení stěžovatelem navrhaného důkazu znaleckým posudkem, neboť podle jeho názoru posudky posudkových komisí MPSV byly komplexní a důkladně odůvodněné s odkazem na obsah zdravotní dokumentace stěžovatele. Soud neshledal žádný důvod, proč by měl přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání zdravotního stavu stěžovatele. Krajský soud rovněž zdůraznil, že stěžovatel nevznesl prakticky žádné námitky proti citovaným posudkům posudkových komisí ve vztahu k posouzení doby trvání jeho plné invalidity. Jeho nesouhlas se vztahoval pouze k posouzení vztahu jeho zdravotního postižení s pracovním úrazem, který utrpěl v roce 1994. Krajský soud rovněž zdůraznil, že pro posouzení plné invalidity u stěžovatele (což je předmětem soudního řízení) není v daném případě, kdy žalovaná nezpochybňuje dobu pojištění stěžovatele, vůbec podstatná okolnost, jak došlo ke zdravotnímu postižení stěžovatele. To byl další důvod pro to, aby krajský soud nepřistoupil k provedení důkazu znaleckým posudkem, který má podle stěžovatele prokázat souvislost jeho zdravotního postižení s uvedeným pracovním úrazem. Takové dokazování by bylo pro danou věc zcela nadbytečné. Stěžovatelův zdravotní stav v průběhu času v předmětném časovém období byl posudky posudkových komisí MPSV zcela dostatečně a komplexně zhodnocen a stěžovatel ani nevznesl žádné námitky proti závěrům týkajícím se posouzení trvání jeho plné invalidity. Krajský soud proto shledal stěžovatelem požadované provedení znaleckého posudku jako důkazu ve věci jako zcela nadbytečné.

[8] Krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou také námitku stěžovatele proti výroku VII. rozhodnutí žalované, kde je uvedeno, že nárok na doplatek důchodu za dobu před 3. 9. 1999 zanikl. Tento závěr žalované shledal krajský soud zcela souladným s platnou právní úpravou ust. § 55 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění. Krajský soud rovněž podrobně zdůvodnil, proč došlo k marnému uplynutí lhůty způsobující zánik nároku na doplatek důchodu.

II. Kasační stížnost

[9] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 25. 11. 2012, v níž namítá důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel uvedl, že od počátku správního řízení upozorňoval, a předkládal listinné důkazy odborným lékařským komisím i soudu, že od doby utrpění těžkého pracovního úrazu nebyl schopen v důsledku jeho stále přetrvávajících následků schopen výkonu žádné práce. Proto mu měl být již od doby utrpěného pracovního úrazu plný invalidní důchod ponechán a nikoliv po roce od úrazu odejmut. Stěžovateli byl přiznán plný invalidní důchod v souvislosti s pracovním úrazem rozhodnutím žalované v roce 2003. Proto není důvod, aby stěžovateli nebyl přiznán plný invalidní důchod nepřetržitě již od doby utrpěného pracovního úrazu ze dne 29. 12. 1994.

[11] Krajský soud však uvedené skutečnosti nevzal v úvahu a zamítl jediný návrh stěžovatele v řízení, aby byl vyhotoven znalecký posudek o zdravotním stavu stěžovatele, který by potvrdil skutečnost, že stěžovatel od doby utrpěného těžkého pracovního úrazu ze dne 29. 12. 1994 nebyl schopen výkonu žádné práce, neboť jeho pracovní schopnost poklesla o více než 67% a jeho stav se prakticky od úrazu nezměnil, spíše se s přibývajícím věkem zhoršuje, a proto měl být stěžovatel uznán plně invalidním již od doby utrpěného pracovního úrazu, tedy ode dne 29. 12. 1994.

[12] Krajský soud vycházel pouze z jednostranných, povrchních vyšetření zdravotního stavu stěžovatele posudkovými komisemi, což mělo za následek nesprávné rozhodnutí vycházející z nesprávně zjištěného skutkového stavu. To mělo za následek nesprávné právní posouzení věci soudem a následně vydání nesprávného rozhodnutí krajského soudu. Posudkové komise přes upozornění stěžovatele nevzaly v úvahu pečlivými vyšetřeními stěžovatele a listinnými důkazy podložená tvrzení stěžovatele o jeho zdravotním stavu a o neschopnosti stěžovatele vykonávat od doby úrazu jakoukoliv práci. Listinné důkazy o zdravotním stavu stěžovatele obsažené v soudním spisu jsou v příkrém rozporu se zjištěními posudkových komisí. Proto je podle názoru stěžovatele namístě nechat v soudním řízení vyhotovit znalecký posudek týkající se zdravotního stavu stěžovatele za období od utrpění pracovního úrazu (29. 12. 1994) až do současné doby.

[13] Tím, že krajský soud nevyhověl návrhu stěžovatele a zamítl návrh na vypracování znaleckého posudku, byl stěžovatel zásadním způsobem omezen ve svých právech účastníka řízení a krajský soud tím také vydal napadené rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[14] Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 18. 1. 2013, v němž uvedla, že se nehodlá vyjadřovat, pokud jde o posouzení zdravotního stavu stěžovatele a vznik invalidity, protože to závisí na odborném lékařském posudku. Žalovaná však rozhodně nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že posouzení zdravotního stavu bylo pouze povrchní a nedbalé a že rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná v rámci námitkového řízení přezkoumala opakovaně zdravotní stav stěžovatele, zabývala se podrobně všemi jeho námitkami a jeho zdravotní stav byl posouzen komplexně

a odborně i nad jejich rozsah. V žádném z lékařských posudků nebyla prokázána přímá souvislost invalidity s pracovním úrazem, který stěžovatel utrpěl v roce 1994. Znalecký posudek z 18. 5. 2001 dokonce vyloučil přímou souvislost stěžovatelovy tehdy konstatované částečné invalidity s tímto pracovním úrazem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[16] Z obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že se stěžovatel dovolává důvodu kasační stížnosti obsaženého v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť namítá, že nebyl dostatečně zhodnocen jeho zdravotní stav. Neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupný na www.nssoud.cz) za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.

[19] Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky pak spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti komise hodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě přílohy vyhlášky o posuzování invalidity ve znění, které se na posuzované období vztahuje, přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku této přílohy a současně odůvodní

stanovenou míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rámci zde stanoveného rozpětí. Dále uváží i rozsah a závažnost dalších zdravotních postižení posuzovaného z hlediska možného zvýšení či snížení základního bodového hodnocení.

[20] Jak Nejvyšší správní soud již dříve vícekrát judikoval, s posudkem PK MPSV nakládá soud jako s důkazem stěžejním za předpokladu, že tento posudek splňuje požadavky přesvědčivosti, úplnosti a objektivit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50).

[21] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, se podává: „V řízení o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o odnětí plného invalidního důchodu, tedy dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem, si soud vyžádá posouzení zdravotního stavu občana od Ministerstva práce a sociálního věcí, které jej učiní prostřednictvím svého orgánu – posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném od 1. 1. 1998) (...) Podaný posudek hodnotí soud jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy jím provedenými i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem; ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (§ 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek žalobkyně na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví (podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.).“

[22] Dále je třeba zdůraznit, že podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti.

[23] Přitom stěžovatel v podstatě neuvádí konkrétní důvody svědčící proti úplnosti a přesvědčivosti posudků PK MPSV Ústí nad Labem a PK MSPV Praha. Prakticky jedinou konkrétní námitkou proti obsahu těchto posudků je tvrzení stěžovatele, že listinné důkazy o jeho zdravotním stavu obsažené v soudním spisu jsou v příkrém rozporu se zjištěními posudkových komisí a že tyto komise přes upozornění stěžovatele nevzaly v úvahu vyšetřeními a listinnými důkazy podložená tvrzení stěžovatele o jeho zdravotním stavu a o neschopnosti vykonávat od doby úrazu jakoukoliv práci.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu spisu krajského soudu zjistil, že podáním ze dne 2. 2. 2012 stěžovatel vyjádřil nesouhlas s posudkem PK MPSV Ústí nad Labem, zejména s jeho závěrem, že operace páteře v roce 1998 nebyla v souvislosti s utrpěným pracovním úrazem ze dne 29. 12. 1994. Stěžovatel soudu navrhl slyšení lékařů, kteří posudek vyhotovili, při jednání soudu a zároveň navrhl vyhotovení znaleckého posudku soudním znalcem. Po následném vypracování srovnávacího posudku PK MPSV v Praze stěžovatel vyjádřil podáním ze dne 27. 7. 2012 nesouhlas se závěry tohoto posudku a soudu sdělil, že ještě před jednáním doloží soudu své vyjádření podložené listinnými důkazy. V podání ze dne 17. 10. 2012 pak stěžovatel uvedl, že všichni jeho ošetřující lékaři potvrzují, že veškeré jeho zdravotní obtíže jsou spojeny s utrpěným pracovním úrazem. Stěžovatel rovněž zdůraznil, že mu v roce 2003 byl přiznán plný invalidní důchod na následky uvedeného pracovního úrazu a v souvislosti s tímto pracovním úrazem. Za takového stavu neměl být žalovanou tento invalidní důchod po roce od utrpěného úrazu vůbec odebrán. Stěžovatel dále uvedl, že vzhledem k tomu, že lékaři žalované odmítají odůvodnit tyto rozpory uvedené stěžovatelem, je nutné pro rozhodnutí ve věci vypracování znaleckého posudku. Lékaři žalované odmítají podle názoru stěžovatele uznat,

že operace páteře v roce 1998 byla provedena k odstranění následků pracovního úrazu a byla v souvislosti s pracovním úrazem z roku 1994. Z těchto důvodů považoval stěžovatel posouzení svého zdravotního stavu za neúplné a neodpovídající skutečnému stavu a považoval proto za nutné jeho doplnění. K tomuto podání stěžovatel přiložil lékařskou zprávu ze dne 28. 6. 2001, ze které vyplývá, že stěžovatel je v péči neurologické ambulance v souvislosti s úrazem ze dne 29. 12. 1994 a dále, že subjektivní potíže i objektivní nález se zhoršovaly, proto bylo opakovaně provedeno CT vyšetření, vzhledem k tomu, že toto vyšetření není stoprocentně jednoznačné a potíže trvaly, bylo při hospitalizaci rozhodnuto o provedení CT myelografie se souhlasem pacienta. 30. 12. 1996 odebrán invalidní důchod na částečný invalidní důchod, i když potíže trvaly, progredovaly a nakonec vedly k operaci. Pacient je stále v péči neurologické ambulance pro „vert.“ a „koř.“ obtíže.

[25] V první řadě Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelem doložená lékařská zpráva ze dne 28. 6. 2001 výslovně neuvádí, že by potřeba operace v roce 1998 byla vyvolána pracovním úrazem, který stěžovatel utrpěl v roce 1994. Dále je třeba konstatovat, že (jak již bylo uvedeno výše) posouzení zdravotního stavu i podkladů je na posudkové komisi a na ní je též, aby hodnotila zejména výstupy těchto vyšetření, popř. je vyhodnotila v souvislosti s ostatními lékařskými zprávami sloužícími jako podklady pro posouzení zdravotního stavu stěžovatele. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 165/2011 - 127 ze dne 14. 3. 2012.) Proto bylo na posudkové komisi, aby zhodnotila, zda je dána souvislost mezi pracovním úrazem stěžovatele v roce 1994 a operací v roce 1998. Přitom jak PK MPSV Ústí nad Labem, tak PK MPSV Praha dospěly ke shodnému závěru, že tato souvislost není dána a tento svůj závěr odůvodnily. Zdůvodnění PK MPSV Praha bylo již rekapitulováno v bodě 5 odůvodnění, přičemž PK MPSV Praha dospěla k závěru, že stěžovateli byla v roce 2003 přiznána plná invalidita, navíc ještě v souvislosti s pracovním úrazem ze dne 29. 12. 1994 posudkovým omylem. Z posudku PK MPSV Ústí nad Labem vyplývá, že tato komise zdůvodnila přiznání invalidity bez souvislosti s pracovním úrazem z roku 1994 takto: *„Přiznání invalidity PK MPSV hodnotí bez souvislosti s pracovním úrazem ze dne 29. 12. 1994. Bezprostředně po úrazu bylo patrné poranění v oblasti pravého kolene s recidivujícími bursitidami a flegmonami, posuzovaný byl také v celku bezprostředně operován pro tříselnou kýlu vlevo (1/1995) a následně i vpravo. I když anamnestické údaje uvádějí pocit píchnutí v páteři při úrazu, první záznam o potížích v dokum. OL nachází PK MPSV až v březnu 1995 a k prvnímu neurologickému vyšetření došlo v srpnu 1995. Provedená zobrazovací vyšetření, tedy RTG hrudní a bederní páteře neprokázalo traumatické změny a ani opakované CT vyšetření bederní páteře neprokázalo výhřez plotny. Nelze tedy s jistotou tvrdit a mít za objektivně prokázané, že k výhřezu plotny prokázanému až v únoru 1998 došlo již při popisovaném pracovním úrazu. PK MPSV tedy nepovažuje vznik postižení páteře a tedy ani vznik částečné invalidity za přímý důsledek úrazu.“*

[26] Nejvyšší správní soud tedy námitku stěžovatele ohledně rozporu skutkových zjištění posudkových komisí a obsahu soudního spisu neshledal důvodnou.

[27] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze souhlasit s argumentací stěžovatele, že pokud mu byl v roce 2003 přiznán plný invalidní důchod v souvislosti s pracovním úrazem z roku 1994, není důvod pro to, aby stěžovateli nebyl přiznán plný invalidní důchod nepřetržitě již od utrpěného pracovního úrazu. I kdyby totiž byl v roce 2003 stěžovateli přiznán plný invalidní důchod v souvislosti s pracovním úrazem z roku 1994 správně (posudky vypracované v řízení před krajským soudem shodně dokládají opak),

neznamenalo by to, že zdravotní stav stěžovatele se v průběhu doby od roku 1994 do roku 2003 nemohl změnit k lepšímu. Proto je třeba ohledně zdravotního stavu stěžovatele vycházet z objektivních posudků posudkových komisí zpracovaných v řízení před krajským soudem, nikoliv ze subjektivních domněnek stěžovatele. Je třeba zdůraznit, že závěry těchto posudků posudkových komisí jsou i co do zhodnocení míry invalidity stěžovatele v jednotlivých obdobích ve vzájemné shodě.

[28] Nejvyšší správní soud se též ztotožnil s názorem krajského soudu, že za situace, kdy se závěry obou posudků vypracovaných v řízení před krajským soudem shodují jak ve stanovení míry invalidity stěžovatele v jednotlivých obdobích, tak v otázce, zda byla operace stěžovatele v roce 1998 v souvislosti s pracovním úrazem z roku 1994, stěžovatelem nebyly vzneseny žádné konkrétní námitky proti hodnocení jeho stavu posudkovými komisemi a sám krajský soud neměl pochybnosti, že posudky posudkových komisí jsou úplné a přesvědčivé, nebylo namístě nechat zpracovat znalecký posudek soudním znalcem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl stěžovatelův zdravotní stav v řízení před krajským soudem dostatečně posouzen posudkem PK MPSV Ústí nad Labem a srovnávacím posudkem PK MPSV Praha a nedošlo tak nedostatečnému zjištění skutkového stavu v řízení před krajským soudem.

[29] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že rovněž ze znaleckého posudku vypracovaného Institutem postgraduálního vzdělávání dne 18. 5. 2001 pro Krajský soud v Ústí nad Labem v řízení vedeném pod sp. zn. 14 Ca 63/97, na který upozorňovala ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná, vyplývá, že tehdejší stav stěžovatele nebyl v přímé příčinné souvislosti s úrazem v prosinci 1994. Odborná vyšetření neprokázala výhřez páteřní ploténky v roce 1995, ani v roce 1997, kdy bylo pro zhoršení potíží opět provedeno CT vyšetření. Další zhoršení zdravotního stavu stěžovatele v lednu 1998 bylo indikací pro léčení kořenového syndromu bederní páteře za hospitalizace, při které další odborné vyšetření prokázalo prolaps páteřní destičky.

[30] V tomto znaleckém posudku je též výslovně uvedeno, že nepříznivé změny na páteři a operace páteře v roce 1998 nebyly v přímé a příčinné souvislosti s úrazem z roku 1994. Degenerativní změny páteře (spondylarthróza, spondylofyty a osteofyty) jsou důsledkem involučního procesu. U stěžovatele byly zjištěny degenerativní změny, které odpovídají jeho věku a původnímu pracovnímu zařazení. Výhřez meziobratlové destičky nebyl spojen s úrazem v roce 1994. CT vyšetření v roce 1995 ani v roce 1997 ho neprokázalo, byl diagnostikován až vyšetřením v roce 1998, kdy bylo CT vyšetření provedeno pro zhoršení kořenového syndromu. Dále bylo v citovaném posudku uvedeno, že úraz, který utrpěl stěžovatel v prosinci 1994, stejně jako degenerativní změny a zúžený páteřní kanál považuje znalecký kolektiv za faktory podpůrné, nikoliv příčinné. Určit přesnou příčinu výhřezu ploténky lze obvykle tam, kde způsobí úplnou nepohyblivost pacienta. V případě stěžovatele k tomuto nedošlo, je však zřejmé, že v lednu 1998 došlo k tak významnému zhoršení kořenového iritačního syndromu bederní páteře, že toto zhoršení bylo indikací k léčení za hospitalizace a novému CT vyšetření a posléze k operaci.

[31] I tyto závěry citovaného znaleckého posudku tedy podporují závěr Nejvyššího správního soudu o přesvědčivosti a správnosti posouzení otázky souvislosti operace stěžovatele v roce 1998 s pracovním úrazem z roku 1994 v řízení před krajským soudem.

[32] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení podle zákona (srov. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.).

[34] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 152/2012 - 32 ze dne 21. 12. 2012 ustanoven zástupcem JUDr. Jaroslav Savka, advokát. Jelikož ustanovený zástupce stěžovatele nepředložil soudu vyúčtování své odměny, rozhodoval Nejvyšší správní soud o odměně ustanoveného zástupce stěžovatele na základě skutečností zřejmých ze spisu. Podle obsahu spisu ustanovený zástupce stěžovatele neučinil ve věci žádný úkon právní služby, proto mu Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování stěžovatele nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu